

Arrest

nr. 147 402 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 december 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat Mr. B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 maart 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 21 mei 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gehandhaafd bij arrest nr. 51 043 van 10 november 2010.

1.2. Verzoeker dient op 29 maart 2011 een tweede asielaanvraag in. Op 23 augustus 2011 neemt de commissaris-generaal een weigeringsbeslissing. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad gehandhaafd bij arrest nr. 73 306 van 17 januari 2012.

1.3. Op 13 juni 2012 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 25 juni 2012 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing houdende een weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

1.4. Op 13 juni 2013 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 18 juni 2013 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing houdende een weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

1.5. Op 26 mei 2014 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in. Op 2 juli 2014 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep hiertegen wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 128 152 van 19 augustus 2014.

1.6. Op 7 juli 2014 wordt een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}), waarvan verzoeker op 10 juli 2014 in kennis wordt gesteld. Een uitstel van vertrek wordt verleend tot 31 augustus 2014.

1.7. Op 9 oktober 2014 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.8. Op 4 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 23 december 2014.

1.9. Op 4 december 2014 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) waarvan verzoeker op 23 december 2014 in kennis wordt gesteld.

1.10. Het beroep tegen de in punten 1.8 en 1.9. vermelde beslissingen werd door de Raad verworpen op 8 juni 2015 bij arrest nr. 147 401.

1.11. Op 4 december 2014 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 23 december 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

*° 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: **betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 31.08.2014 te verlaten.***

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 22.09.2014.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële en formele motiveringsplicht, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“4.1.

Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

Dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, lid 2 Vreemdelingenwet teneinde aan de verzoeker een inreisverbod op te leggen.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat¹.

Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwetsieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing².

4.2.

Dat de verzoeker duurzaam lokaal verankerd is in België. Dat omwille van die reden een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden ingediend, doch ten onrechte werd deze aanvraag als onontvankelijk afgewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat hoger beroep werd aangetekend tegen de negatieve beslissing genomen in het kader van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor de humanitaire regularisatieaanvraag nog niet definitief gewezen zijn.

- 4.2.1.

Dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet naar hetwelk verwezen wordt in de bestreden beslissing, als volgt luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Dat overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Dat bij de oplegging van een inreisverbod rekening dient gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

In de bestreden beslissing wordt geen enkel element aangehaald die aantoonde dat de verweerder de eventuele schending van voornoemde verdragsbepaling heeft beoordeeld.

Bij gebreke aan enige verwijzing naar de persoonlijke situatie van de verzoeker dient vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringsplicht heeft geschonden.

Dat in casu de Dienst Vreemdelingenzaken had moeten motiveren waarom, ondanks de humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoeker, toch een inreisverbod werd opgelegd aan de verzoeker en waarom er, ondanks dezelfde humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoeker, meteen een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande het inreisverbod geen individueel oordeel heeft geveld, doch wel een stereotype beslissing heeft afgeleverd.

Dat zowel voor wat betreft het opleggen van het inreisverbod als voor het vaststellen van de termijn van twee jaar, rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk individueel geval, zoals bij wet wordt verplicht.

Dat in casu het duidelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke afweging niet heeft gemaakt.

-4.2.2.

Dat bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig dient te zijn.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recent het volgende oordeelde:

“3.7.De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot

wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: 'de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.' (Parl.St.Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker ...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd. ..."

(zie arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest met nr. 92 111 op datum van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/II, eigen markering)

Dat de Raad voor Vreemdelingenzaken zich aldus reeds heeft uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotype motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat in de bestreden beslissing evenwel wordt gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan (niet aan de terugkeerverplichting voldaan), doch dat dit geen afdoende motivering is om de termijn van drie jaar op te leggen voor wat betreft het inreisverbod.

Dat zoals reeds gesteld, artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

Dat in casu dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig zijn. De verzoeker verblijft reeds geruime tijd in België, heeft zich geïntegreerd, spreekt Nederlands, heeft een vriendenkring... Kortom hij is duurzaam lokaal verankerd in België.

Dat een inreisverbod afleveren zonder enige verwijzing naar de specifieke situatie van de verzoeker, hoewel deze bij de Dienst Vreemdelingenzaken gekend is, houdt een schending in van de motiveringsplicht juncto de gewaarborgde rechten zoals opgenomen in artikel 3 E.V.R.M."

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekende partij meent dat de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikels 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Verzoeker kan dit echter niet aannemelijk maken. Gezien het verzoekschrift, kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekende partij wel degelijk kennis heeft genomen van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De formele motiveringsplicht heeft als hoofddoel het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de ten opzichte van hem genomen beslissing zodat hij in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De bestreden beslissing bevat zowel een motivatie in rechte als in feite en werd aldus met redenen omkleed.

Verzoekende haalt verder aan dat de motivering afdoende is wanneer de opgelegde motivering in recht en in feite evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekende partij licht echter niet verder concreet toe op welke wijze de bestreden beslissing hierin zou tekort schieten of niet zou voldoen aan de voornoemde principes. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat wat de bestreden beslissing betreft de beginselen van evenredigheid, zorgvuldigheid, formele motiveringsplicht en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zouden zijn geschonden.

De gemachtigde oordeelde geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid dat aan verzoekende partij een inreisverbod diende te worden gegeven. De gemachtigde handelde hierbij met inachtnaam van alle elementen die de concrete situatie van verzoekende partij kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Volgens verzoekende partij wordt niet gemotiveerd waarom voor een inreisverbod voor de duur van twee jaar werd gekozen en wordt artikel 74/11§1 van de Vreemdelingenwet dan ook geschonden. Verwerende partij laat hier gelden dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval en in de motivering duidelijk uiteengezet wordt waarom voor een termijn van twee jaar werd gekozen. Er werden hiervoor twee redenen aangehaald, namelijk omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, gezien betrokkene reeds aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 19.08.2013 (bijlage 13qq) geen gevolg had gegeven, én omdat er nog geen stappen werden ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. In Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16.12.2008) valt trouwens te lezen dat men bij de bepaling van de duur van het inreisverbod "in het bijzonder rekening dient te houden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit". Het feit dat men reeds één of meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten heeft gekregen in het verleden waaraan geen gevolg werd gegeven, vormt dus wel degelijk een valabele motivering voor de opgelegde duur van twee jaar.

Het verwijt van verzoekende partij dat de beslissing "totaal gestereotypeerd" zou zijn en dat er geen motivatie voor de duur van twee jaar zou zijn gegeven, mist dus alle grond. Bovendien merkt verweerder op dat er ook geen concrete grieven worden aangehaald om aan te tonen dat deze duur werkelijk onredelijk zou zijn. Het feit dat verzoekende partij zich niet kan vinden in de duur van het opgelegde inreisverbod, volstaat niet om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

Inzake het evenredigheidsbeginsel voert verzoekende partij aan dat bij het opleggen van een inreisverbod en het bepalen van de duur ervan moet nagegaan worden of het evenredig is aan het ermee beoogde doel of de reden van oplegging ervan. Volgens verzoekende partij blijkt niet uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde een afweging zou hebben gemaakt tussen het opgelegde inreisverbod en de concrete situatie van verzoeker.

De verwerende partij betwist dit; het geheel van de door verzoeker aangebrachte elementen eigen aan haar concrete situatie, is het voorwerp geweest van onderzoek door de gemachtigde. Dit blijkt ten overvloede uit de beslissing betreffende de aanvraag 9bis zelf, de eerste beslissing, die op hetzelfde moment werd genomen. Het feit dat de overwegingen van de gemachtigde niet expliciet worden vermeld in de bestreden beslissing, betekent geenszins dat zij niet werden meegenomen bij het nemen ervan.

Wat betreft de vermeende schending van de artikel 3 EVRM dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij hier louter naar verwijst. Er wordt door verzoekende partij geenszins uiteengezet waarom zij vernoemde artikels geschonden acht.

De aangevoerde middelen zijn dan ook in het geheel ongegrond."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent, in tegenstelling tot wat de verwerende partij betoogt, niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

3.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund, bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

3.5. *In casu* werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, met name heeft verzoeker geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 31 augustus 2014 te verlaten.

De duur van het inreisverbod wordt gesteld op twee jaar, waarbij wordt gesteld dat verzoeker na het betekenen van een eerder bevel, nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten en dat hij daarenboven een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend op 22 september 2014.

3.6. De vraag die zich derhalve stelt is of dit motief afdoende is, in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid, dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt :

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.7. Verzoeker wijst erop dat hij duurzaam lokaal verankerd is in België en dat omwille van die reden een aanvraag tot machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend op 9 oktober 2014. Hij betoogt dat voor het vaststellen van de termijn van twee jaar rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk individueel geval, zoals bij wet wordt verplicht, en dat *in casu* een dergelijke afweging niet is gemaakt. Verzoeker stelt dat de gemachtigde had moeten motiveren waarom, ondanks de humanitaire redenen eigen aan zijn individueel dossier, meteen een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd. Hij meent dat humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig zijn en verwijst concreet naar het feit dat hij reeds geruime tijd in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, Nederlands spreekt, een vriendenkring heeft en dus duurzaam lokaal verankerd is in België.

3.8. De Raad stelt vast dat de vaststelling van de duur van het inreisverbod, *in casu* twee jaar, wordt gegrond op het gegeven dat verzoeker na het betekenen van een eerder bevel, nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten en dat hij daarenboven een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend op 22 september 2014.

Uit de loutere verwijzing in de bestreden beslissing dat verzoeker *“daarenboven (...) een aanvraag 9bis [heeft] ingediend op 22.09.2014”*, kan niet worden afgeleid dat de gemachtigde eveneens rekening heeft gehouden met de duurzame lokale integratie in België waarvan verzoeker in deze aanvraag melding maakte. Deze vermelde duurzame lokale integratie in België is *in casu* ook een element dat de individuele situatie van de verzoeker kenmerkt.

Daargelaten de vraag of het valabele argumenten zijn voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod zoals de verwerende partij betoogt, vormen het gegeven dat verzoeker na het betekenen van een eerder bevel nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten en het gegeven dat hij daarenboven een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend op 22 september 2014, slechts twee van de elementen die de specifieke omstandigheden die verzoekers geval kenmerken, constitueren.

Er blijkt niet dat de duurzame lokale integratie, vermeld in de aanvraag 9bis van 22 september 2014, aldus werd betrokken bij de afwegingen die specifiek moeten worden beoordeeld in het kader van het vastleggen van de duur van het inreisverbod.

De verwerende partij betwist dit en stelt dat *“het geheel van de door verzoeker aangebrachte elementen eigen aan haar concrete situatie, is het voorwerp geweest van onderzoek door de gemachtigde. Dit blijkt ten overvloede uit de beslissing betreffende de aanvraag 9bis zelf, de eerste beslissing, die op hetzelfde moment werd genomen. Het feit dat de overwegingen van de gemachtigde niet expliciet worden vermeld in de bestreden beslissing, betekent geenszins dat zij niet werden meegenomen bij het nemen ervan.”*

In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, is overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet wel degelijk een specifieke motivering vereist voor de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Het gegeven dat de gemachtigde de desbetreffende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het vornoemde artikel 9bis reeds heeft behandeld, stelt de gemachtigde daarenboven niet vrij van de verplichting om rekening te houden met *“alle omstandigheden eigen aan de zaak”* bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Een beoordeling van elementen in het licht van de voorwaarden gesteld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet gelijkgeschakeld worden met een beoordeling van elementen in het licht van het bepalen van de duur van een inreisverbod conform artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarbij het de vreemdeling verboden wordt voor die bepaalde duur het Belgisch grondgebied te betreden. Immers heeft de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar verderstrekkende gevolgen dan een beslissing waarbij de verzoeker een machtiging tot verblijf geweigerd werd. Bovendien stelt de Raad vast dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard door de gemachtigde bij gebrek aan het vereiste identiteitsdocument en dat de gegrondheid van de aanvraag dus niet nader werd onderzocht.

Derhalve moet *in casu* worden vastgesteld, in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod. Verzoeker kan in zijn betoog worden bijgetreden.

De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ontwikkelde argumentatie, wordt hierboven reeds besproken en laat niet toe tot een ander besluit te komen. De verwerende partij stelt dan wel dat er geen concrete grieven worden aangehaald om aan te tonen dat de duur van twee jaar werkelijk onredelijk zou zijn, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de aangevochten beslissing niet blijkt dat alle voor de afweging relevante elementen en specifieke omstandigheden in ogenschouw werden genomen. Aldus kan niet worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. Het feit dat het inreisverbod een duur heeft van twee jaar, en niet de maximumduur van drie jaar, doet daar niet anders over denken nu een inreisverbod kan worden opgelegd van 1 dag t.e.m. drie jaar.

Het middel, in zoverre het is gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige middelonderdelen dringt zich bijgevolg niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van 4 december 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES